

IRnova (C-399/21)

Datum rozhodnutí: 8. září 2022

Závěr: *Právo EU se nepoužije na spor, v němž jde o to, aby v rámci žaloby založené na údajném postavení vynálezce nebo spoluvynálezce bylo určeno, zda je určitá osoba nositelem práva k vynálezům uvedeným v přihláškách patentů podaných a v patentech udělených ve třetích zemích.*

Skutkové okolnosti: IRnova a FLIR Systems jsou společnosti činné v odvětví infračervených technologií se sídlem ve Švédsku. V minulosti udržovaly obchodní vztahy. Dne 13. prosince 2019 podala IRnova žalobu k soudu pro průmyslové vlastnictví a obchod, kterou se domáhala zejména určení, že se může dovolávat legitimního práva k vynálezům uvedeným v mezinárodních patentových přihláškách, doplněných následně evropskými, americkými a čínskými patentovými přihláškami, podanými společností FLIR v letech 2015 a 2016, jakož i americkými patenty vydanými společností FLIR na základě posledně uvedených přihlášek. Na podporu této žaloby IRnova v podstatě uvedla, že tyto vynálezy byly dílem jednoho z jejích zaměstnanců, takže tento musí být považován za vynálezce, nebo přinejmenším za spoluvynálezce. IRnova tudíž tvrdila, že jakožto zaměstnavatel, a tedy právní nástupce vynálezce, musí být považována za majitele uvedených vynálezů. FLIR však podala žádosti uvedené v předchozím bodě vlastním jménem, aniž tyto vynálezy získala nebo měla právo tak učinit z jiného titulu.

Právní stránka: Zaprvé je nutno konstatovat, že otázka, komu patří dotyčné vynálezy, která zahrnuje i otázku, kdo je jejich vynálezcem, se týká nikoliv přihlášky práva duševního vlastnictví nebo tohoto práva jako takového, ale jejich předmětu. Zadruhé je třeba podotknout, že určení vynálezce, které je jediným předmětem sporu v původním řízení, je úvodní otázkou, a tudíž odlišnou od otázky existence podání patentové přihlášky nebo udělení patentu. Zatřetí úvodní otázka týkající se identifikace vynálezce se liší rovněž od otázky platnosti dotčeného uděleného patentu, jelikož ta není předmětem sporu v původním řízení. I kdyby tato identifikace obnášela, jak uvádí předkládající soud, zkoumání nároků na patentovou přihlášku nebo dotčený patent za účelem určení příspěvku každého

pracovníka k realizaci dotyčného vynálezu, tento přezkum by se netýkal jeho patentovatelnosti. Je ostatně třeba poznamenat, že ani okolnost, že přezkum nároků na dotčený patent nebo přihlášku patentu by mohl být proveden z hlediska hmotného patentového práva země, na jejímž území byla tato přihláška podána nebo tento patent udělen, nediktuje použití pravidla výlučné příslušnosti stanoveného v čl. 24 bodu 4 nařízení Brusel Ia.

Související judikatura: rozsudky ze dne 15. listopadu 1983, *Duijnstee*, 288/82, EU:C:1983:326, a ze dne 13. července 2006, *GAT*, C-4/03, EU:C:2006:457.

Relevantní právní úprava: článek 24 bod 4 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech.

**Minister for Justice and Equality
(Ressortissant de pays tiers cousin
d'un citoyen de l'Union) (věc C-22/21)**

Datum rozhodnutí: 15. září 2022

Závěr: *Pojem „ostatní rodinný příslušník, který je členem domácnosti občana Unie s primárním právem pobytu“, uvedený v tomto ustanovení, označuje osobu, kterou s tímto občanem pojí vztah závislosti založený na úzkých a stabilních osobních vazbách navázaných v téže domácnosti v rámci společného domácího života, jenž přesahuje rámec pouhého dočasného soužití, určovaného čistě účelovými důvody.*

Skutkové okolnosti: SRS a AA, kteří se narodili v Pákistánu v letech 1978 a 1986, jsou vlastními bratřenci. SRS se v roce 1997 přestěhoval se svou rodinou do Spojeného království a v roce 2013 nabyl britské státní občanství. AA přicestoval do Spojeného království v roce 2010, aby pokračoval v univerzitním studiu, které zahájil v Pákistánu. Z tohoto důvodu měl studentské vízum na dobu čtyř let, které mu neumožňovalo pracovat, a přestěhoval se do obydlí, ve kterém měl SRS bydliště. SRS a AA žili společně, mimo jiné i s rodiči SRS, a to až do odjezdu SRS do Irsku v lednu 2015. AA, jehož studentské vízum vypršelo dne 28. prosince 2014, se přestěhoval dne 5. března 2015 k SRS do Irsku, aniž měl vízum. Od posledně uvedeného data žijí oba ve

stejném bydlišti. Dne 24. června 2015 podal AA žádost o povolení k pobytu u ministra pro spravedlnost a rovnost, přičemž poukázal na svou finanční závislost na SRS a na své postavení rodinného příslušníka, který je členem domácnosti SRS. Tato žádost byla zamítnuta rozhodnutím ze dne 21. prosince 2015 zejména z důvodu, že bylo možné zohlednit pouze období po udělení státního občanství SRS v únoru 2013, takže je třeba mít za to, že SRS a AA měli společné bydliště po dobu kratší než dva roky.

Právní stránka: Pro posouzení existence stabilní osobní vazby s občanem Unie, který požívá práva pobytu v hostitelském členském státě, je jisté faktorem, který je třeba vzít v úvahu, stupeň příbuzenského vztahu mezi občanem Unie a dotčným ostatním rodinným příslušníkem. Je však třeba rovněž zohlednit v závislosti na okolnostech každého případu blízkost dotčeného rodinného vztahu, vzájemnost a intenzitu vazby existující mezi těmito dvěma osobami. Tato vazba musí být taková, aby v případě, že by dotčenému ostatnímu rodinnému příslušníkovi bylo zabráněno být členem domácnosti občana Unie v hostitelském členském státě, byla negativně zasažena alespoň jedna z těchto dvou osob. Nelze však vyžadovat, aby uvedená vazba byla taková, že by se občan Unie vzdal výkonu svobody pohybu, pokud by jej tento ostatní rodinný příslušník nemohl v hostitelském členském státě doprovázet ani jej do tohoto státu následovat. Takový požadavek by totiž vedl k tomu, že by byl „ostatní rodinný příslušník“ ve smyslu čl. 3 odst. 2 prvního pododstavce písm. a) směrnice 2004/38 postaven na roveň rodinným příslušníkům výslovně uvedeným v čl. 2 bodě 2 této směrnice. Doba trvání společného domácího života občana Unie s dotčeným ostatním rodinným příslušníkem představuje rovněž důležitou okolnost, kterou je třeba zohlednit při posuzování existence stabilní osobní vazby. Tuto dobu musí být možné určit nezávisle na okamžiku, kdy byl získán status občana Unie. Z článku 3 odst. 2 prvního pododstavce písm. a) směrnice 2004/38 vykládaného ve světle bodu 6 odůvodnění této směrnice totiž vyplývá, že pro posouzení stability osobního vztahu mezi těmito dvěma jednotlivci je třeba zohlednit nejen období po nabytí tohoto statusu, ale i dobu před tímto nabytím.

Související judikatura: rozsudek ze dne 5. září 2012, *Rahman a další*, C-83/11, EU:C:2012:519.

Relevantní právní úprava: článek 3 odst. 2 první pododstavec písm. a) směrnice Evrop-

ského parlamentu a Rady 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států.

DD (Réitération de l'audition d'un témoin) (věc C-347/21)

Datum rozhodnutí: 15. září 2022

Závěr: *Pokud za účelem zajištění dodržení práva obviněné osoby být ve vlastní věci přítomna při řízení před soudem a práva na přístup k obhájci vnitrostátní soud provede dodatečný výslech svědka v neprospěch uvedené osoby vzhledem k tomu, že se z důvodů nezávislých na jejich vůli obviněná osoba a její obhájce nemohli účastnit předchozího výslechu tohoto svědka, je dostačující, že obviněná osoba a její obhájce mohou uvedenému svědkovi volně klást otázky, byla-li před tímto dodatečným výslechem obviněné osobě a jejímu obhájci poskytnuta kopie protokolu z předchozího výslechu téhož svědka. Za těchto podmínek není nezbytné opakovat v plném rozsahu výslech, který se konal v nepřítomnosti obviněné osoby a jejího obhájce, když by byla prohlášena neplatnost procesních úkonů provedených v rámci uvedeného výslechu.*

Skutkové okolnosti: DD, příslušník pohraniční policie na letišti v Sofii (Bulharsko), je spolu s dalšími osobami trestně stíhán pro trestné činy v oblasti nedovoleného přístěhovalectví před předkládajícím soudem, specializovaným trestním soudem, Bulharsko. K prvnímu jednání, které se konalo před předkládajícím soudem dne 15. října 2020, se DD dostavil v přítomnosti svého obhájce, VV. Na tomto jednání byl proveden výslech zejména anonymního svědka č. 263, jemuž měl VV možnost pokládat otázky. Pokračování tohoto výslechu bylo stanoveno na 30. listopadu 2020. Dne 27. listopadu 2020 požádal VV o odložení plánovaného jednání a o odročení věci z důvodu, že po nakažení koronavirem dosud není zdrav. Na jednání konaném dne 30. listopadu 2020 požádal DD o odročení jednání z důvodu nepřítomnosti svého obhájce, VV. Předkládající soud nicméně provedl výslech anonymního svědka č. 263, přičemž uznal, že to představuje porušení práva DD být zastoupen obhájcem, jakož i práva VV účastnit se řízení a být na něm přítomen. Dne 4., 10. a 15. prosince 2020 předložil VV dokumenty dokládající jeho zdravotní problémy, jakož i skutečnost, že se DD nakazil koronavirem, a dvakrát požádal o odročení jednání. Na následujícím jednání, které se nicméně konalo dne 18. prosince 2020

v nepřítomnosti DD a VV, provedl předkládající soud výslech svědka YAR, jehož výpověď byla relevantní pro účely stíhání DD, přičemž znovu uvedl, že DD a VV budou mít možnost položit uvedenému svědkovi otázky na následujícím jednání. DD a VV byla zaslána kopie protokolu z tohoto výslechu. Dne 11. ledna 2021 se konalo jednání, na které se dostavili DD a VV. Při této příležitosti VV zpochybnil rozhodnutí předkládajícího soudu o zachování jednání dne 30. listopadu 2020 a 18. prosince 2020, přičemž uplatnil porušení práva na obhajobu. V tomto ohledu měl předkládající soud zejména za to, že ačkoli konání uvedených jednání způsobilo porušení práva DD a VV být osobně přítomni, lze jej napravit novým výslechem dotyčných svědků. Na jednání, které se konalo dne 22. února 2021, měli DD a VV možnost položit otázky anonymnímu svědkovi č. 263, jakož i svědkovi YAR. Při této příležitosti DD žádnou otázku nepoložil, zatímco VV otázky položil pouze svědkovi YAR a prohlásil, že pro anonymního svědka č. 263 žádné otázky nemá.

Právní stránka: Pokud jde o vyšetřovací úkony nebo úkony prováděné za účelem shromáždění důkazních prostředků, na něž se právo na přístup k obhájci vztahuje, čl. 3 odst. 3 písm. c) směrnice 2013/48 stanoví, že členské státy zajistí, aby podezřelý nebo obviněná osoba měly právo na to, aby byl jejich obhájce přítomen přinejmenším při identifikaci, konfrontaci a rekonstrukci místa trestného činu. Kromě toho je nutno připomenout, že podle článku 1 směrnice 2013/48 tato směrnice stanoví minimální pravidla týkající se zejména práv podezřelých a obviněných osob na přístup k obhájci v trestních řízeních. Bod 54 odůvodnění této směrnice uvádí, že jelikož tato směrnice stanoví pouze minimální pravidla, členské státy mohou rozšířit práva stanovená v této směrnici s cílem poskytnout vyšší úroveň ochrany. Podle samotného znění čl. 3 odst. 3 písm. c) směrnice 2013/48 tak členské státy mohou rozšířit právo podezřelých nebo obviněných osob na přítomnost jejich obhájce při vyšetřovacích úkonech nebo úkonech prováděných za účelem shromáždění důkazních prostředků uvedených v tomto ustanovení i na jiné úkony, jako je výslech svědka v neprospěch dotyčné osoby před trestním soudem. Za takových podmínek je přítom třeba konstatovat, že s ohledem na základní zásady spravedlivého procesu, které jsou připomenuty v bodech 35 až 38 tohoto rozsudku, lze mít za to, že uplatnění práva obviněné osoby na obhajobu je praktické

a účinné, pokud – i když se výslech svědka v její neprospěch před trestním soudem konal bez přítomnosti obhájce obviněné osoby z důvodů nezávislých na její vůli – měl tento obhájce možnost při dodatečném výslechu volně vyslechnout uvedeného svědka na základě protokolu z výslechu, který byl proveden v jeho nepřítomnosti. Výslech, který se konal v jeho nepřítomnosti, tak není nezbytné opakovat v plném rozsahu.

Související judikatura: rozsudek ze dne 12. března 2020, VW (*Právo na přístup k obhájci v případě nedostavení se k soudnímu jednání*), C-659/18, EU:C:2020:201.

Relevantní právní úprava: článek 8 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/343, kterou se posilují některé aspekty presumpce neviny a právo být přítomen při trestním řízení před soudem a čl. 3 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/48/EU o právu na přístup k obhájci v trestním řízení a řízeních týkajících se evropského zatýkacího rozkazu a o právu na informování třetí strany a právu na komunikaci s třetími osobami a konzulárními úřady v případě zbavení osobní svobody.

Servicios prescriptor y medios de pagos EFC (věc C-215/21)

Datum rozhodnutí: 22. září 2022

Závěr: *Právo EU nebrání vnitrostátní právní úpravě, podle které je spotřebitel v rámci soudního řízení o určení zneužívající povahy ujednání ve smlouvě mezi prodávajícím nebo poskytovatelem a tímto spotřebitelem povinen v případě, že bylo vyhověno jeho návrhovým žádáním mimosoudní cestou, nést náklady řízení, pokud soud, kterému byla věc předložena, musí zohlednit případný nedostatek dobré víry na straně prodávajícího nebo poskytovatele a případně prodávajícímu nebo poskytovateli uložit náhradu nákladů spojených se soudním řízením, které byl tento spotřebitel nucen zahájit, aby se domohl ochrany svých práv.*

Skutkové okolnosti: Dne 21. září 2016 uzavřeli účastníci původního řízení smlouvu o revolvingovém spotřebitelském úvěru. V březnu 2020 žalobkyně v původním řízení vyzvala žalovanou v původním řízení, aby ukončila úvěrovou smlouvu a vrátila jí částky, které neoprávněně obdržela, jelikož měla za to, že úroky placené na základě uvedené smlouvy jsou lichvářské. Žalovaná v původním řízení této předžalobní výzvě odmítla vyhovět. Žalobkyně v původním řízení podala k předkládajícímu soudu rovněž žalobu,

kteřou se domáhala určení neplatnosti téže úvěrové smlouvy. Tvrdila především, že ve smyslu vnitrostátní právní úpravy je úroková sazba sjednaná v této smlouvě lichvářská, a požadovala vrácení zaplacených částek přesahujících jistinu na základě použití této úrokové sazby. Podpůrně poukázala na zneužívající povahu ujednání o úrokových sazbách z úvěru ve smyslu směrnice 93/13 z důvodu nedostatku transparentnosti.

Právní stránka: V projednávané věci předkládající soud poukazuje na to, že podle vnitrostátního předpisu nemůže uložit žalované v původním řízení náhradu nákladů řízení, jelikož návrhovým žádáním žalobkyně v původním řízení bylo vyhověno mimo soudní řízení, které u něj probíhá. Podle tohoto soudu je tomu tak i tehdy, když vyjde najevo, že žalovaný v původním řízení nebyl v dobré víře, a že z tohoto důvodu byla žalobkyně v původním řízení nucena domáhat se ochrany svých práv soudní cestou, jelikož vnitrostátní předpis neumožňuje soudu, jemuž byla věc předložena, zohlednit takové okolnosti za účelem odchýlení se od pravidla o rozdělení nákladů řízení, které stanoví. V této souvislosti je třeba uvést, že v rámci typických řízení zahájených na základě čl. 6 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 směrnice 93/13 je spotřebitel žalobcem a žalovaným je prodávající nebo poskytovatel, což znamená, že pokud se prodávající nebo poskytovatel rozhodne vyhovět návrhovým žádáním spotřebitele mimo soudní řízení, musí tento spotřebitel na základě španělské právní úpravy popsané v předchozím bodě vždy nést náklady tohoto řízení, a to i v případě, že prodávající nebo poskytovatel nejedná v dobré víře. Nelze než konstatovat, že taková právní úprava, která klade na tohoto spotřebitele takové riziko, vytváří podstatnou překážku, jež jej může odradit od využití jeho práva na účinný soudní přezkum případné zneužívající povahy smluvních ujednání obsažených v dané smlouvě, a v konečném důsledku toto představuje porušení zásady efektivity. Vnitrostátní předpis však může být vykládán v tom smyslu, že vnitrostátní soud musí zohlednit případný nedostatek dobré víry dotyčného prodávajícího nebo poskytovatele a případně mu uložit náhradu nákladů soudního řízení. Takový výklad vnitrostátního práva je slučitelný se zásadou efektivity, jelikož umožňuje neodradit spotřebitele od výkonu práv, která jim přiznává směrnice 93/13.

Související judikatura: rozsudek ze dne 16. července 2020, *Caixabank a Banco Bilbao Vizcaya Argentaria*, C-224/19 a C-259/19, EU:C:2020:578.

Relevantní právní úprava: článek 6 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 směrnice Rady 93/13/EHS o zneužívajících ujednáních ve spotřebitelských smlouvách.

LB (Prescription du droit au congé annuel payé) (věc C-120/21)

Datum rozhodnutí: 22. září 2022

Závěr: *Právo EU brání vnitrostátní právní úpravě, na jejímž základě je nárok na placenou dovolenou za kalendářní rok nabytý pracovníkem za referenční období promlčen po uplynutí tříleté lhůty, která začíná běžet na konci roku, v němž tento nárok vznikl, pokud zaměstnavatel pracovníkovi skutečně neumožnil tento nárok uplatnit.*

Skutkové okolnosti: TO pracovala pro LB od 1. listopadu 1996 do 31. července 2017. V návaznosti na ukončení pracovního poměru TO požádala LB o finanční náhradu za 101 dnů placené dovolené za kalendářní rok nashromážděných v letech 2013 až 2017, které nevyčerpana. Žalobě, kterou TO dne 6. února 2018 podala proti tomu, že jí LB odmítl tuto náhradu vyplatit, bylo v prvním stupni částečně vyhověno. TO tak byla poskytnuta náhrada odpovídající třem dnům placené dovolené za kalendářní rok nevyčerpaným v roce 2017. Tato žaloba byla naproti tomu zamítnuta, pokud jde o nároky týkající se dnů nevyčerpané placené dovolené za kalendářní rok za roky 2013 až 2016. TO podala proti tomuto rozhodnutí odvolání k zemskému pracovnímu soudu v Düsseldorfu, Německo, který rozhodl, že má nárok na náhradu za 76 dalších dní nevyčerpané placené dovolené za kalendářní rok za období od roku 2013 do roku 2016. Tento soud měl za to, že LB nepřispěl k tomu, aby TO mohla čerpat dovolenou za tyto roky včas, takže její nároky nezanikly a nepodléhaly ani obecnému promlčení stanovenému v ustanoveních vnitrostátního předpisu.

Právní stránka: I když je pravda, že zaměstnavatel má legitimní zájem na tom, aby nemusel být konfrontován se žádostmi o dovolenou nebo o finanční náhradu za dobu nevyčerpané placené dovolené za kalendářní rok odpovídající nárokům nabytým více než tři roky před podáním příslušné žádosti, legitimita tohoto zájmu zanikne, pokud zaměstnavatel tím, že pracovníkovi neumožnil nárok na placenou dovolenou za kalendářní rok skutečně uplatnit, se sám ocitl v situaci, v níž je konfrontován s takovými žádostmi a z níž může těžit v neprospěch pracovníka, což ve věci v původním řízení přísluší ověřit

předkládajícímu soudu. Za takových okolností, jako jsou okolnosti věci v původním řízení, je na zaměstnavateli, aby nebyl vystaven opožděným žádostem za dobu nevyčerpané placené dovolené za kalendářní rok, když splní povinnosti informování a podněcování, které má ve vztahu k pracovníkovi, což bude mít za následek zajištění právní jistoty, aniž je omezeno základní právo zakotvené v čl. 31 odst. 2 Listiny. S ohledem na tyto skutečnosti je nutno konstatovat, že pokud zaměstnavatel pracovníkovi skutečně neumožnil uplatnit nárok na placenou dovolenou za kalendářní rok nabytý za referenční období, uplatnění obecného promlčení stanoveného v ustanovení vnitrostátního předpisu na uplatnění tohoto práva zakotveného v čl. 31 odst. 2 Listiny překračuje meze toho, co je nezbytné k dosažení cíle právní jistoty.

Související judikatura: rozsudek ze dne 29. listopadu 2017, *King*, C-214/16, EU:C:2017:914, ze dne 22. listopadu 2011, *KHS*, C-214/10, EU:C:2011:761.

Relevantní právní úprava: článek 7 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/88/ES o některých aspektech úpravy pracovní doby a čl. 31 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie.

Bundesrepublik Deutschland (Demande d'asile rejetée par le Danemark) (věc C-497/21)

Datum rozhodnutí: 22. září 2022

Závěr: *Právo EU brání právní úpravě jiného členského státu než Dánského království, která stanoví možnost zcela nebo zčásti odmítnout jako nepřijatelnou žádost o mezinárodní ochranu, kterou v tomto členském státě předloží státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, jejichž předchozí žádost o mezinárodní ochranu předloženou v Dánském království posledně jmenovaný členský stát zamítl.*

Skutkové okolnosti: Dne 10. listopadu 2020 podali žalobci v původním řízení, kteří mají gruzínskou státní příslušnost, k Úřadu žádosti o azyl. Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že při posuzování těchto žádostí žalobci v původním řízení uvedli, že v roce 2017 opustili Gruzii a odcestovali do Dánska, kde žili po dobu tří let a kde podali žádosti o azyl, jež byly zamítnuty. Dopisem ze dne 31. března 2021 Dánské království v odpověď na žádost Úřadu o informace potvrdilo, že žalobci v původním řízení podali dne 28. listopadu 2017 žádosti o mezinárodní ochranu, které

byly zamítnuty dne 30. ledna 2019. Vzhledem k tomu, že žaloby podané žalobci v původním řízení k dánským soudům proti rozhodnutím o zamítnutí jejich žádostí byly zamítnuty dne 27. dubna 2020, tato rozhodnutí nabyla právní moci.

Právní stránka: Zprv je pravda, že podle článku 2 dohody mezi Uníí a Dánskem se nařízení Dublin III uplatní i v Dánském království. V takové situaci, jako je situace dotčená ve věci v původním řízení, kdy dotčení podali žádost o mezinárodní ochranu v Dánském království, může jiný členský stát, kterému tyto osoby předložily novou žádost o mezinárodní ochranu, pokud jsou splněny podmínky, požádat Dánské království, aby uvedené osoby přijalo zpět. Z toho však nelze vyvodit, že pokud takové přijetí zpět není možné nebo k němu nedojde, je dotčený členský stát oprávněn konstatovat, že nová žádost o mezinárodní ochranu, kterou tatáž osoba učinila u jeho vlastních orgánů, představuje „následnou žádost“ ve smyslu čl. 33 odst. 2 písm. d) směrnice 2013/32. Dohoda mezi Uníí a Dánskem totiž sice v podstatě stanoví, že Dánské království uplatní některá ustanovení nařízení Dublin III, avšak nestanoví to, že se na Dánské království použije směrnice 2011/95 nebo směrnice 2013/32. Zadruhé, i kdyby, jak tvrdí předkládající soud, žádosti o přiznání postavení uprchlíka předložené Dánskému království posoudily orgány tohoto členského státu na základě kritérií, která jsou v podstatě totožná s kritérii stanovenými směrnicí 2011/95, tato okolnost nemůže být důvodem pro odmítnutí žádosti o mezinárodní ochranu předložené jinému členskému státu žadatelem, jehož předchozí žádost o přiznání tohoto postavení byla zamítnuta dánskými orgány, byť by se odmítnutí týkalo pouze přiznání postavení uprchlíka. Vedle toho, že jednoznačné znění relevantních ustanovení směrnice 2013/32 brání takovému výkladu čl. 33 odst. 2 písm. d) směrnice, nemůže použití posledně jmenovaného ustanovení záviset na posouzení konkrétní úrovně ochrany žadatelů o mezinárodní ochranu v Dánském království, neboť jinak by došlo k narušení právní jistoty.

Související judikatura: rozsudek ze dne 20. května 2021, *L. R. (Žádost o azyl zamítnutá Norskem)* C-8/20, EU:C:2021:404.

Relevantní právní úprava: článek 33 odst. 2 písm. d) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany.

Zpracoval: Jan Tlamycha